75-års korjubilæum 26. september 2026

Kære kor, dirigenter og publikum!

Som repræsentant for Jubilæumsudvalget har jeg fået æren at knytte et par ord til tonerne:

Først en *hjertelig tak for jeres deltagelse og gode stemning* ved vores koncert til alle tidligere og nuværende korfolk. Det er fantastisk at kunne binde korhistorien sammen på den måde.

KOR : Et kor består af stemmer: Gennem 75 år har hundreder af sangere stemt i, og det er fantastisk at have så mange herlige sangere med på noderne i dag. Mange bor fortsat på Fyn, og så er der bl.a. delegationen af tidligere Lillekors-sangere fra København, som fortsat mødes og synger fra det gamle repertoire, der er Áine, som har taget turen fra Irland, og Preben (Brandenhoff / "tenor Pedersen"), som har fundet det værd at rejse 8000 km fra Californien for at være med! Vi har repræsentanter fra alle årtier, koret har eksisteret. Faktisk har vi kontakt med den eneste nulevende repræsentant fra korets start, Ingeborg Gimpel, som sang sopran i koret fra 1951-54 for øvrigt sammen med nuværende dirigent Uffe Mosts far, Ole Most, og som gennem en fin korrespondance har bidraget med førstehåndsviden om korets allerførste år: Ingeborg sender sine hilsner. Det tidligste medlem af Lillekoret, vi har tilstede, er vist Lars Steinov, som startede i koret som alt (og siden "avancerede" til 2. bas), og som havde korets første dirigent Kai Senstius til sang.

DIRIGENTER : Koret har gennem årene været i hænderne på 5 dirigenter, og det er helt fantastisk at have de 3 nulevende til stede i dag. Til daglig har vi fornøjelsen af Uffe Most, og så er det bare pragtfuldt at gense Saul Zaks og Søren Flebo afløse hinanden på podiet i dag: *Tusind tak fordi I er med os!*

Alle dirigenter har gennem årene på hver sin måde ledet koret med stor entusiasme og arbejdsindsats og formet de mange stemmer til en samlet klang. Med jeres slag og kropssprog kommunikerer I - i nuet - jeres fortolkning af musikken, og vi forsøger, som kor, at afkode jeres impulser, så vi har et tilpas fælles tempo, dynamik og udtryk undervejs… Dét lykkedes helt godt i dag. En stor hånd til Jer for det!

Det er ikke så lidt koret gennem tiden har præsteret: Ved et forsigtigt estimat har koret optrådt ved over 750 koncerter med ca. lige så mange værker, hvoraf vi i dag jo blot har sunget nogle ganske få. Repertoiret har været og er alsidigt, så programmet kan sammensættes til den givne koncertopgave – og der har gennem årene været sunget på alverdens sprog og lydt alt fra operaparodier til en trylleformular, men hovedvægten har altid ligget på den nordiske korlyrik med speciale i dansk kormusik.

Utallige publikummer har gennem årene lagt øre til korets sang: odenseanske og fynske borgere, dimitterende studenter og festklædte årsfestgængere, arabiske oliesheiker, prinser og dronninger, og såmænd hele Danmark gennem korets udsendelser i radio og på TV og da koret i 1990 sang nytåret ind på TV 2. Desuden har koret optrådt på korfestivaler og koncertrejser i Europa, Nord- og Sydamerika.

Skal man lave et par nedslag i korets 75-årige historie, så står vi et godt sted: Her på Sct. Knuds Gymnasium, hvor en lille flok af de ældre elever i 1951 begyndte at mødes for at synge efter skole i kælderen lige neden under aulaen, hvor musiklokalet lå – og vist for øvrigt stadig ligger.

Det var **Kai Senstius** der virkede som, sang- og musiklærer ved Sct. Knuds Mellemskole og Gymnasium som ledte koret. Han var samtidig organist i Vor Frue kirke og for øvrigt meget aktiv i det odenseanske musikliv,

bl.a. også som musiklærer ved Odense Katedralskole. Sct. Knuds Gymnasiums lille kor sang ved forårskoncerten og ved translokationen, og tog på små ture til Jylland og Sydslesvig.

I 1958 afløste **Carsten Mollerup** Senstius som Sct. Knuds musiklærer og korleder. Indtil 70'erne var samtlige nye elever på gymnasiet til stemmeprøve hos "Hr. Mollerup", som så kunne opfordre én til at søge ind i gymnasiets kor (eller konstatere, at det nok var bedst at lade sange ligge…). Sct. Knuds Gymnasiums kor – der snart blev kendt som "Lillekoret" – afholdt i løbet af 60'erne koncerter på gymnasiet, deltog i korstævner, og udviklede sig til at blive landskendt ved udsendelser i radio og på TV. Ambitionerne og korets aktivitetsniveau var højt. Teksterne forventedes man at øve på hjemmefra. Der var mange prøver, koncerter og festivitas, hvor der blev danset til tidens musik på nye frie måder.

Som ung adjunkt var Carsten med på 60'ernes bølge af forandring og frigørelse. Fra slutningen af 60'erne blev hans smalle slips og jakke skiftet ud med kaninpels og store halssmykker med rav og sten, og fra 1970 sang koret selv med jernkæder om halsen: "lokumskæden" - egentlig gedetør, som Inga havde indkøbt. Ikke mindst i Lillekorets første årtier blev Carsten og hans uforlignelige hustru, Inga, som sang sopran i koret, for mange en slags "musikalske forældre", som skabte gode sociale rammer for et stærkt korfællesskab, også med andre kulturelle oplevelser end korsang. For eksempel en togtur til Århus for at se opera. På hjemturen sent på natten havde Carsten Mollerup bestilt en dansevogn til koret hos DSB! Inga er fortsat højst nulevende: vi har nydt en skøn korrespondance med hende og besøgt hende undervejs i forberedelserne til i dag, hvor hun gerne ville have været med, men i sidste øjeblik – som hun skriver "har trukket gamlingskortet og meldt fra med alle gode ønsker om en glad og festlig kordag! Stor hilsen til alle de korsangere jeg har haft fornøjelsen af at møde i mit lange korliv."

Den ugentlige prøve lå i aftentimerne ved flygelet i "underhallen" og fra starten af 70'erne i pigernes gymnastiksal, hvor klaveret blev trillet frem fra redskabsrummet. På gymnasiet medvirkede koret ved dimissionen og sammen med gæstesolister og lokale musikgrupper ved de såkaldte "aulakoncerter". Især fra 1965 gennemgik koret en stor udvikling bl.a. baseret på en årlig "musikalsk arbejdsuge" i efterårsferien i Sydslesvig eller Berlin. Fra 1966 deltog Lillekoret – dengang med en gennemsnitsalder på bare 18 år - i Danmarks Radios årlige landskonkurrence for ungdomskor og fik flotte placeringer. Konkurrencerne gav anledning arbejdsdisciplin og selvkritik.

Lillekorets julekoncert "A Festival of Carols" med engelsk julemusik tog sin begyndelse i 1968 og udviklede sig til en meget populær, lokal juletradition, der kørte i 34 år med koret på trappen i en propfuld Domkirke. Fra 1977 og frem til 1986 gennemførte Carsten Mollerup desuden over 30 såkaldte "Syng sammen"-arrangementer i Odense Rådhushal, hvor folk kom ind fra gaden og sang gamle og nye danske sange sammen med koret.

Med øget medieforbrug og kommerciel popindustri faldt interessen for kor blandt gymnasiets elever, og gennem 70'erne begyndte koret derfor at optage medlemmer udenfor gymnasiet, og i 1981 blev Lillekoret officielt tilknyttet universitet og omdøbt til "Odense Universitets Lillekor". Med sin nye tilknytning løste koret musikalske opgaver, som fast indslag ved universitetets årsfester, dimissioner, receptioner og lign, og samtidig blev Carsten Mollerup ansat af universitetet.

I 1990 producerede Lillekoret – med Carsten og 4 af basserne i teknik og klip – CD'en "Oh Danmark". Optagelserne fandt sted i U55 på universitetet: I kortere satser indfangede koret en typisk dansk stemning – uhøjtidelig og vittig, og i teksthæftet står et lille men vigtigt "credo" fra Carsten: "Kormusik er ordmusik", og noget af det, som Lillekoret var kendt for, var de tekstnære musikalske tolkninger.

Koret markerede sit 50-års jubilæum i 2001 og ’2, hvor Carsten Mollerups og Lillekorets æra sluttede med gallafest og dirigentskifte samme aften i aulaen, hvor det hele startede. Med Carsten sluttede også korets tilknytning til Sct. Knuds Gymnasium.

I 2002 valgte koret **Saul Zaks** som sin ny dirigent. Med argentinsk og latinamerikansk blod i årerne tilførte han mange nye toner og oplevelser til koret, som nu også – fordi universitetet gjorde det - skiftede navn til Syddansk Universitets Kammerkor, hvilket måske signalerede noget mere internationalt. I hvert fald kom der både cubansk messe og Ramirez på programmet og én af korets første ture gik til dirigentens hjemland, hvor koret sang i Buenos Aires og for danske kolonier på pampassen. Koret fortsatte med at synge til universitetets årsfest og holdt godt fast i både H.C. Andersen og Carl Nielsen, og i de første år kunne koret genkendes i det grønne, blå og turkis kortøj. Efterhånden klædte koret sig i klassisk sort og øvelokalerne flyttede til først Vor Frelser og siden Skt. Hans kirke. Sauls kreativitet og internationale kontakter gav mange spændende oplevelser, f.eks. samarbejdet med den amerikanske komponist Morten Lauridsen og koncertoptræden i Carnegie Hall i New York i 2014.

Efter 35 år, i 2016, standsede universitetet som følge af besparelser sin støtte til koret, som nu stod uden dirigent og tilknytning. En kerne af vedholdende korsangere blev ved med mødes og synge hver torsdag aften i Sankt Hans kirke. Der blev varmet op af skiftende korsangere, og blev sunget kendt repertoire som ønskekoncert, og koret gennemførte en julekoncert uden dirigent.

I 2017 påtog **Søren Flebo Jørgensen** sig opgaven at lede det en tid dirigentløse kor, som nu genetablerede sig som **Odense Kammerkor**. I Sørens relativt korte tid som dirigent, opbyggede han med sikker hånd en sund og god korklang, og rejste koret igen med adskillige nye, yngre medlemmer og deltog bl.a. i en korfestival i Normandiet.

Med gode toner og takter, og i en tilpas blanding af musikalsk faglighed og lune, har **Uffe Most** fra 2018 ledet nutidens Odense Kammerkor, som på mange måder bevarer og fornyr traditionen, som et velfungerende og aktivt kor, som fortsat tager på korweekender, har været på koncertrejser i Island, Frankrig, Italien og senest Sydslesvig og vist i år har hele 17 koncerter i kalenderen.

-

Den herlige opbakning til vores korjubilæum vidner om, hvor betydningsfuldt korlivet gennem tiden har været og er for os. Og selv om Verden i mellemtiden har forandret sig radikalt, har sangglæden og fællesskabet været uforandret gennem korets 75 år. Ud over en musikalsk kontinuitet og mange kormedlemmers lange korkariere har det været karakteristisk under alle korledere, at koret har inkluderet alle mulige typer mennesker, og at der har været lagt stor vægt på det sociale. Dét gælder i høj grad fortsat i nutidens kor.

Den menneskelige stemme og glæden ved at synge sammen er tidløs. Korsang er åndelige vitaminer og en demokratisk holdsport med en helt særlig evne til at bygge bro, uanset hvem vi er uden for øvelokalet og på koncertscenen: Vi har brug for sopranernes høje, klare linjer, alternes dybe varme, tenorernes inderlighed og bassernes solide fundament. Ingen stemmegruppe kan undvære de andre.

Det er i flerstemmigheden, at harmonierne og magien opstår, og det er her, vi løfter hinanden til noget, der er større end os selv.

- Så lad os bare fortsætte med at synge!

Tillykke med de 75 år!